

befalede derhos affholdelsen af en diplomatisk konference til vedtagelse af de pågældende konventioner.

Den schweiziske regering tog herefter initiativet til indkaldelse til en diplomatisk konference i Genève i april 1949, og indbydelse udsendtes til de lande, der havde tiltrådt Genèvekonventionerne af 1929 og den 10. Haagkonvention af 1907, med undtagelse af Tyskland, der på daværende tidspunkt ikke havde nogen regering.

Den danske regering erklærede sig villig til at deltage i en sådan konference og ifølge kongelig resolution af 30. marts 1949 fik den danske delegation følgende sammensætning:

Gesandt, dr. jur. *Georg Cohn*, delegationens formand,

kommandør i marinen *Paul Ipsen*, militærattaché ved det kgl. gesandtskab i

Bern, oberst *H. H. Jørgensen*, og daværende vicepolitichef *Arthur Dahl*.

Som teknisk rådgiver medfulgte konsul *P. F. Bagge*, daværende vicedirektør for Dansk Røde Kors, medens fuldmægtig i udenrigsministeriet *P. van der Hude* fungerede som sekretær ved delegationen.

Oberst *H. H. Jørgensen* og vicepolitichef *Arthur Dahl* så sig af tjenstlige grunde nødsaget til henholdsvis i slutningen af juni og slutningen af juli måned at rejse fra Genève.

II. Den diplomatiske konference i Genève 21. april til 12. august 1949

Den diplomatiske konference åbnedes i Genève den 21. april 1949. 57 stater, heriblandt stormagterne, de skandinaviske lande og Finland, havde modtaget den schweiziske regerings indbydelse, og på Sovjetunionens forslag blev det besluttet at opfordre Ukraine og Hviderusland, der er selvstændige medlemmer af De Forenede Nationer, til at lade sig repræsentere på konferencen, hvilken opfordring de to landes regeringer efterkom. Fire stater, heriblandt Polen og Jugoslavien samt SCAP (Supreme Commander for the Allied Powers

in Japan) og en række interguvernementale organisationer deltog i konferencen som observatører, medens Den Internationale Røde Kors Komité, liga'en af Røde Kors selskaber og den internationale komité for militærmedicin og -farmakologi tog del i konferencens arbejde som eksperter. 10 lande, hvoriblandt Island, der var indbudt til konferencen, havde af forskellige årsager ikke set sig i stand til at deltage.

Chefen for det schweiziske politiske departement *Max Petitpierre* blev valgt til konferencens præsident, og repræsentanter for Australien, Storbritannien, Sovjetunionen, Amerikas Forenede Stater og Mexico valgtes til vicepræsidenter.

Konferencens dagsorden omfattede dels revision af de ovennævnte to Genèvekonventioner af 27. juli 1929 vedrørende forbedring af såredes og syges vilkår ved hære i krig og vedrørende behandlingen af krigsfanger, samt af Haagkonventionen af 18. oktober 1907 om anvendelse på søkrigen af grundsætningerne i Genèvekonventionen af 1906, dels udarbejdelse af en ny konvention om beskyttelse af civilbefolkningen under krig.

Konferencen nedsatte følgende udvalg:

1. udvalg (konvention til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten og konvention til forbedring af såredes, syges og skibbrudnes vilkår i de væbnede styrker på søen). Formand: *Sir Dhiren Mitra* (Indien).

2. udvalg (konvention om behandlingen af krigsfanger). Formand: *Maurice Bourquin* (Belgien).

3. udvalg (konvention om beskyttelse af civile personer i krigstid). Formand: *Georges Cahen-Salvador* (Frankrig).

Koordinationsudvalg. Formand: *Frede Castberg* (Norge).

Redaktionsudvalg. Formand: *Emile Vailancourt* (Canada).

Udvalg til prøvelse af fuldmagter. Formand: *Giacinto Auriti* (Italien).

Udvalg for forretningsordenen. Formand: *Jamil Mikaoui* (Libanon).